

Усі зазначені процеси здійснюються конкретними людьми у певних установах, тому наведений перелік має бути доповнений розгалуженою системою технологій виконання управлінських процедур в усіх органах публічного адміністрування

Список використаних джерел:

1. Босак О. З. Становлення та розвиток системи публічного управління в Україні // Реформа публічного управління в Україні: виклики, стратегії, майбутнє : монографія / О.З. Босак / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; відп. редактор І. А. Грицяк. - К. : К.І.С., 2009. – 240 с.
2. Вплив публічного управління на сучасні процеси суспільного розвитку. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02\(25\)/7.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02(25)/7.pdf).
3. Дзюндзюк В.Б. Публічне адміністрування в Україні: [навч. посібник] / [за заг. ред. д-ра ф. наук, проф. В.В. Корженка, к.е.н., доц. Н.М. Мельтюхової] – Х. : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2011. – с. 306.
4. Конституція України [Текст] : [закон України № 254к/96-ВР від 28.06.1996 р.] /Українська Правнична Фундація. –К. : Право, 1996. – 124 с.
5. Принципи публічного адміністрування. [Електронний ресурс] Принципи публічного адміністрування. – Режим доступу: <https://studfiles.net/preview/5433235/page:15/>
6. Публічне адміністрування. Концептуальні основи публічного адміністрування. [Електронний ресурс] Публічне адміністрування. Концептуальні основи публічного адміністрування. – Режим доступу: https://pidruchniki.com/75087/menedzhment/publichne_administruvannya

Макушева С.П.,

студентка 4 курсу факультету педагогіки та психології Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського;
Науковий керівник: Опанасенко Л.А.
Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського,
м. Миколаїв

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ТВОРІВ МИСТЕЦТВА У РОБОТІ СУЧАСНОГО ПСИХОЛОГА

У роботі сучасного психолога використовується розмаїття технологій і методів, які інтенсивно змінюються і розвиваються. Інструменти професійної

діяльності щодня поповнюються техніками, які перебувають у тісному зв'язку із творами мистецтва. Саме мистецтво є потужним джерелом ефективності арт-терапевтичних практик, які широко застосовуються в діагностуванні, індивідуальному та груповому психологічному консультуванні, тренінговій роботі, корекційних, розвивальних, реабілітаційних, психотерапевтичних програмах. Твори мистецтва сприяють більш точному висловлюванню людиною особистих переживань, змінюють погляди на хвилюючу життєву ситуацію, сприяють усвідомленню важливих аспектів проблеми і пошуку ресурсів її вирішення [1].

Наукове підґрунтя щодо використання творів мистецтва у роботі практичного психолога закладено провідними вітчизняними і зарубіжними вченими. До його вивчення активно звертаються сучасні науковці, зокрема: І. Вачков, К. Володіна, Т. Грабенко, Н. Дякіна, Л. Дякіна, Т. Зінкевич-Євстигнеєва, В. Петрушин тощо. Дослідники зауважують, що мистецтво психолог може використовувати у роботі як з дітьми, так і з дорослими. Його основною перевагою є можливість швидкого встановлення довірчих відносин, цікавість форм роботи, ефективність застосування.

Обґрунтування доцільності мистецтва у практичному застосуванні психологом детально представлено в різних галузях психологічної науки. Так, наприклад, педагогічна психологія досліджує засади навчання і виховання, у тому числі засобами мистецтва; соціальна психологія часто зосереджує увагу на тому, як впливає мистецтво на процес соціалізації особистості; реабілітаційна психологія вивчає мистецтво як потужний засіб відновлення психологічних ресурсів людини; психологія мистецтва розглядає психологічні компоненти діяльності, спрямовані на створення творів мистецтва, розкриває закономірності сприймання людиною культурних надбань людства тощо. Сучасні психологи-практики стверджують, що арт-терапевтична діяльність фахівця наразі є однією із найбільш продуктивних у наданні психологічної допомоги різним соціальним категоріям [2].

Арт-терапевтична допомога – це одна із форм психотерапії, яка використовує різні види мистецтва у лікувально-профілактичних і корекційних цілях. Основна *мета арт-терапії* – гармонізація внутрішнього стану клієнта, тобто відновлення здатності людини знаходити оптимальне рішення проблеми, що сприяє активному продовженню життя в стані рівноваги. В її основі – образотворча діяльність, яка у багатьох випадках дозволяє обходити «цензуру свідомості», тому представляє унікальну можливість для дослідження несвідомих процесів, вираження і актуалізації латентних ідей і станів, тих соціальних ролей і форм поведінки, які знаходяться у «витісненому» вигляді, або слабо проявлені у повсякденному житті. Використовуючи арт-терапію у своїй діяльності, психолог може виявити приховані творчі здібності, розвиваючи особистість; позбавить від різних страхів і внутрішніх конфліктів, не вдаючись до директивних форм впливу, уникаючи можливого опору [3].

Арт-терапія виконує три **основні функції**: компенсаторну, розвиваючу, навчальну. Компенсаторна функція полягає в тому, що домінанта активності людини переміщається із зони відношень з оточуючим світом, де вона за якихось причин не може досягти успіху, в зону, доступну для її контролю та ефективного впливу. Механізм впливу розвиваючої функції полягає в тому, що за рахунок удосконалення навичок та частішого використання суб'єкт поширює зону власного контролю та взаємодіє з оточуючими. Ефективність реалізації навчальної функції досягається за рахунок використання вже існуючих навичок, що дає можливість здійснювати гнучкий перехід від умінь людини до того, що їй необхідно освоїти.

Види арт-терапії, представлені у психології, відповідають існуючим видам мистецтв. Виділяють власне арт-терапію, музикотерапію, танцювальну терапію, драмотерапію, казкотерапію, бібліотерапію, маскотерапію, етнотерапію, ігротерапію, кольоротерапію, фототерапію, лялькотерапію, орігамі тощо. Крім того, кожний із цих видів має безліч арт-терапевтичних технік, які застосовуються для вирішення внутрішніх і міжособистісних конфліктів, кризових ситуацій, вікових криз, травм, невротичних і психосоматичних розладів тощо. Набуває популярності комплексний метод - **арт-синтезтерапія**. Він заснований на використанні поєднання різновидів арт-терапевтичних технік, причому варто зауважити на те, що загальна їх кількість є динамічною [4].

Останнім часом потужним інструментом психотерапевтичної роботи стали **метафоричні асоціативні карти**, для створення яких часто використовуються картини відомих художників. Метафоричні асоціативні карти являють собою набір карток, на яких зображені люди, події, абстракція, тварини тощо. Шляхом продукування клієнтом вільних асоціацій, пов'язаних зі сприйняттям зображень, вони активно допомагають вирішувати нагальні хвилюючі проблеми. Сьогодні створені сотні колод таких карт, кожна з яких має своє призначення і відрізняється тематично.

Отже, сучасний практичний психолог у своїй методичній скарбниці має потужний арт-терапевтичний ресурс для надання якісної та ефективної допомоги клієнту у вирішенні соціально-психологічних проблем. Мистецька основа арт-терапії створює унікальні можливості для забезпечення позитивної динаміки у процесі надання психологічної допомоги. Мистецтво постає особливим засобом побудови продуктивної професійної діяльності, сприяє професійному розвитку і зростанню самого психолога.

Список використаних джерел:

1. Дякина Н. В., Дякина Л. В. Искусство в терапии человеческой души. *Наука и социум: Материалы Всероссийской научно-практической конференции с международным участием*. 2017 г. С. 48-53.
2. Підлипна Л.В. Основи арт-терапії. К.: Марич, 2009. 60 с.

3. Володина К. А. Применение арт-терапии в деятельности практического психолога в организации. *Организационная психология*. 2017. Т. 7. № 2. С. 86-101.

4. П'ятницька-Позднякова І. С. Арт-терапевтичні можливості видів мистецтва. *Педагогіка: Наукові праці*. 2009. Випуск 95. Том 108. С. 36- 42.

5. Сусанина І.В. Введение в арт-терапию: учебное пособие. М.: КогитоЦентр, 2007. 95 с.

Манагарова А.В.,

студентка І курсу факультету менеджменту і бізнесу ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;
Науковий керівник: Доній В.С., викладач кафедри культурології ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

БІНОМІАЛИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ: СПЕЦИФІКА ВЖИВАННЯ

Англійська мова має надзвичайно багату, але дуже своєрідну фразеологію, тобто, сукупність усталених зворотів та висловів властивих мові. Серед різних одиниць фразеологічної системи (фразеологічних єдностей, зрощень, сполук, ідіом) особливий інтерес становлять біноміали. Сфера їх вживання все більше розширюється, а особливо це стосується реклами та бізнесу. Проте, в англійській мові специфічні вирази – біноміали, залишаються доволі недослідженим явищем. Біноміали належать до класу фразеологізмів – сталих виразів, що мають певне переносне значення та незмінні за будовою. Зважаючи на специфіку цих стійких словосполучень, слід наголосити на складності їх перекладу.

То ж ставимо собі за мету проаналізувати біноміали, розглянути різні їх види, визначити особливості їх перекладу.

Дослідженням фразеологізмів в англійській мові та мові перекладу, зокрема біноміалів, займалися багато лінгвістів, а саме: О. Арсентьєва, Р. Зорівчак, А.П. Коуї, Р. Миньяр-Белоручев, Я. Рецкер та інші[5].

Перші згадки використання біноміалів належать до часів Давньої Англії, де, як зазначає Роберт Д. Фалк, вживались в поезії та прозі, відображаючи стилістичні особливості двох родів, ставали їх зв'язними елементами [7]. Найбільш виразними риторичними та ритмічними біноміалами мовознавці вважають ті, які були використані староанглійським автором Доном Чапменом.